

витрачені на вирішення спору в судовому порядку, виникає можливість зберегти гарні відносини між сторонами, адже спір буде вирішено на більш вигідних умовах для кожного із них. Тому, вважаю за необхідне внести доповнення до Закону України «Про нотаріат» та проекту Закону «Про медіацію», завдяки чому буде визначено місце інституту нотаріату у здійсненні медіаційних процедур та визначено більш точно повноваження нотаріуса у здійсненні даної діяльності.

Список використаних джерел

1. Медиация в нотариальной практике (Альтернативные способы разрешения конфликтов) // [Електронний ресурс]. – Режим до: <http://books.google.com.ua/books?id=C4cINprT3nYC&pg=PR3&lpg=PR3&dq>
2. Конфліктологія : навч. посіб. / Л. М. Герасіна, М. П. Требін, В. Д. Воднік та ін. – Х. : Право, 2012. – С. 119.
3. Руководство по применению Типового закона Комиссии ООН по праву международной торговли (ЮНСИТРАЛ) о международной коммерческой согласительной процедуре [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.uncitral.org/pdf/russian/texts/arbitration/ml-conc/03-90955_Ebook.pdf
4. Директива 2008/52/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 21.05.2008 р. про деякі аспекти медіації у цивільних і комерційних спорах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_a95
5. Пропозиції щодо розвитку медіації у нотаріальній практиці нотаріусів України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mirn.com.ua/publikaciyi/1-publikaciyi/29-2010-11-29-09-46-49>
6. Нелін О. Медіація як один із альтернативних способів вирішення нотаріальних конфліктів / О. Нелін // Юридична Україна. – 2013. – № 8. – С. 4-7 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/uykr_2013_8_3

Ключові слова: медіація, медіатор, інститут нотаріату, нотаріус, альтернативних.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Орзих Ю. Г.

Болдирєва Каріна Юріївна

студентка 3-го курсу факультету підготовки слідчих
Національного Університету «Одеська юридична академія»

ВІДШКОДУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ

На даному етапі становлення суспільства відшкодування завданої моральної шкоди посідає неабияке місце. Проблема полягає в тому, що відшкодування відбувається по-різному, а саме: шляхом повного забезпечення існування моральної шкоди; шляхом часткового

відшкодування збитків в конкретних випадках, встановлених законодавством; шляхом повного відшкодування нанесеної шкоди в усіх випадках.

Моральна шкода — це втрати немайнового характеру внаслідок моральних чи фізичних страждань, або інших негативних явищ, заподіяних фізичній чи юридичній особі незаконними діями або бездіяльністю інших осіб. Зазвичай супроводжується приниження честі, гідності особистості; моральними переживаннями, у зв'язку зі станом здоров'я, а також у зв'язку незаконними діями під час слідства чи та інших причин.

Коли нанесена моральна шкода особі, обов'язок по її відшкодуванню покладається на винуватих осіб не дивлячись на те, чи була заподіяна потерпілому майнова шкода та чи відшкодована вона [3, с. 59].

Слід враховувати те, що будь-яка особа, яка потерпіла, має право звернутися до суду з позовом до порушника про відшкодування завданої шкоди. Лише після того як винесено обвинувальний вирок суду, котрий набрав законної сили, можна говорити про завдану шкоду.

Все-таки існують такі випадки, коли особа, яка вчинила злочин, є неплатоспроможною або не з'ясована чи з'ясована, але ухиляється від слідства. Тоді згідно ЦК України за ч. 2 статті 1177 шкода, нанесена потерпілому внаслідок кримінального правопорушення, компенсується за рахунок Державного бюджету України.

У чинному Цивільному кодексі України цій темі присвячена 82 глава. Проблема відшкодування моральної шкоди міститься в Постанові Верховного суду України «Про судову практику в справах про відшкодування моральної(немайнової) шкоди» від 31.03.1995 р. Також в Постанові Пленуму Вищого Спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про деякі питання застосування судами законодавства при вирішенні спорів про відшкодування шкоди, завданої джерелом підвищеної небезпеки» від 01.03.2013 р. № 4, та інших законодавчих актах [1, с. 14].

На теперішній час відшкодування моральної шкоди є досить актуальною та дискусійною темою. Оскільки право на відшкодування моральної шкоди є необхідною гарантією захисту прав і свобод людини.

Крім того при вирішенні проблем, пов'язаних з відшкодуванням моральної шкоди, суди виходять з необхідності врахування різних критеріїв, і насамперед, суб'єктивної оцінки самим потерпілим його порушених благ, глибину його страждань. Одночасно беруться до уваги об'єктивні фактори ушкодження здоров'я, зокрема: тяжкість травм та її наслідки для потерпілого, матеріальне становище та інші.

Саме тому, постає величезна проблема, адже вартість болю неможливо визначити в грошовій одиниці, а тим паче, якщо цій біль

духовного характеру. Деякі вчені підходили до дослідження з філософської точки зору, такий підхід дістав своє відображення в словах А. Ерделевського — дуже часто людина переоцінює свої страждання, але в той же час вона недооцінює страждання інших осіб [2, с. 53].

Таким чином, суддям доводиться проводити складну роботу. Вони повинні зважати всі особливості психології кожної окремої особи при визначенні розміру відшкодування моральної немайнової шкоди. Хотілось би зазначити, що судовій практиці в світі, а саме в країнах англосаксонського права, деякі судді ставлять себе на місце потерпілого і намагаються визначити, скільки б вони запросили за відшкодування такої шкоди. Але проблема такого способу полягає у крайній суб'єктивності судового рішення.

По даній темі проводилось дуже багато досліджень та дискусій, так к прикладу М. Невалінний вважає, що для того щоб оцінити розмір моральної шкоди у грошовій одиниці необхідно враховувати процент втрати працездатності працівника, для визначення якої необхідний висновок медико-соціальної експертної комісії, яка повинна врахувати обмеження рівня життєдіяльності потерпілого, причини, часу настання та групи інвалідності у зв'язку з ушкодженням здоров'я [4, с. 47].

Проблема в тому, що на законодавчому рівні немає чіткого встановленого розміру компенсації для кожного конкретного випадку, який б унеможлилював випадки незначного розміру відшкодування шкоди.

Моя позиція полягає в тому, що є необхідність вдосконалення законодавства з питання відшкодування моральної шкоди. А саме розглянути: встановлення розміру компенсації для кожного конкретного випадку; прийняття нормативно-правового акту, який зможе чітко, доступно та зрозуміло донести громадянам про необхідність захисту своїх прав у випадку завданої моральної шкоди.

Підсумовуючи вище зазначене, можна дійти висновку, що відшкодування моральної шкоди займає важливе місце в судовій практиці. Крім того кожна завдана шкода повинна відшкодовуватися в повному обсязі. Для кожного конкретного випадку необхідно використовувати індивідуальний підхід, оскільки вартість майнової шкоди дуже важко оцінити, а виносити одне й те саме рішення на різні випадки є недоцільним. В Основному Законі, як один із способів захисту немайнових прав є відшкодування моральної шкоди.

Але все ж таки на мою думку, вносячи зміни до законодавство все одно неможливо поліпшити захист прав людини у відшкодуванні шкоди, бо які б не були тілесні пошкодження або психічний стан людини, оцінити конкретний розмір завданої майнової шкоди досить складно, а іноді взагалі неможливо.

Список використаних джерел

1. Постанови Пленуму Верховного Суду України // Правовісник. Додаток до журналу «Право України». – К., 2006 – № 1. – С. 14.
2. Ерделевский А. М. Моральна шкода і компенсація : навч. практ. посібник. / А. М. Ерделевский – М. : – 2005. – 188 с.
3. Палінок В. П. Відшкодування моральної (немайнової) шкоди: монографія. – К.: Право, 2000. – 272 с.
4. Невалінний М. Моральна шкода та проблеми відшкодування її на практиці / М. Невалінний // Право України. – 2001. – № 7. – С. 47.

Ключові слова: відшкодування, обов'язок, моральна шкода, приниження честі, компенсація.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Вороніна Н. В.

Борисова Анастасія Олегівна

аспірант спеціальності 081 «Право»
Міжнародного гуманітарного університету

ІНФОРМАЦІЙНІ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Обіг інформації в сучасному суспільстві свідчить про появу нового виду суспільних відносин – інформаційних. Питання правового регулювання сфери інформації та комунікації в Європейських країнах впродовж тривалого часу є предметом наукових дискусій науковців, законотворців, політиків, споживачів інформації. У національному інформаційному суспільстві питання правового регулювання застосування інформації у сфері комунікацій тільки зараз стає предметом, в тому числі, наукових досліджень.

Слід зазначити, що інформація – це об'єкт багатофункціональний. Вона створюється й застосовується в усіх сферах діяльності і забезпечує виконання багатоманітних функцій і завдань, що постають перед найрізноманітнішими суб'єктами – органами державної влади, місцевого самоврядування, перед фізичними і юридичними особами, іншими соціальними утвореннями. Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 р. розуміє інформацію як «документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі». Крім того, під інформацією слід розуміти і створювані в процесі інтелектуальної діяльності відомості (дані) про навколишній світ і процеси, що в ньому відбуваються або відомості про стан справ.